

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **T. D. N.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2021 č. j. OAM-842/ZA-ZA11-HA13-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V žalobě žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) a porušení § 14a a § 14 zákona o azylu. Na území České republiky žije žalobce nepřetržitě od roku x, tedy x let, během této doby pouze několikrát navštívil Vietnam. Má zde zázemí, realizuje zde veškerý svůj soukromý život, žije zde jeho syn. V zemi původu se

nemá po více jak třiceti letech kam vracet. Trvalý pobyt byl žalobci zrušen v důsledku trestu odnětí svobody, zároveň se obává, že kvůli svému odsouzení bude mít problémy ve Vietnamu. V České republice byl žalobci uložen trest vyhoštění a jeho záznam v trestním rejstříku je překážkou pro jakoukoliv legalizaci pobytu v budoucnu. Měl za to, že splňuje podmínky ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky. V napadeném rozhodnutí postrádal zhodnocení dopadu nuceného vycestování na soukromý život.

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky České republiky. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považoval v daném případě za zcela dostatečné. Upozornil rovněž na skutečnost, že žalobce byl odsouzen pro spáchání trestného činu na území České republiky. Uvedl, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal účelově z důvodu legalizace pobytu, jelikož pozbyl pobytového oprávnění z důvodu odsouzení. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro danou věc nachází tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 10. 2021, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 10. 2021, opis rejstříku trestů ze dne 7. 10. 2021, informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam ze dne 22. 4. 2021, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci Údaje o zemi Vietnam 2020 ze dne 9. 4. 2021, informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 1300498-5/2021-LPTP ze dne 4. 10. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-842/ZA-ZA11-HA13-2021 ze dne 23. 11. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 10. 2021 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, nemá náboženské vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Je ženatý, ale s manželkou, která žije ve Vietnamu je trvale odloučen. Má tři děti, jeho syn narozený v roce x žije na území České republiky, jeho další děti žijí ve Vietnamu. Do České republiky přicestoval v roce x a od té doby zde trvale žije, ale několikrát se do Vietnamu vrátil. Naposledy byl ve Vietnamu v roce 2018, kdy byl na návštěvě u příbuzných. Od příjezdu v roce x byl ve Vietnamu asi pětkrát, vždy tam tráví několik měsíců. Je zdravý, užívá léky pouze na vysoký tlak. O mezinárodní ochranu v České republice žádá ze dvou důvodů. Prvním důvodem je, že byl ve vězení a ve Vietnamu kvůli tomu bude mít problémy, a druhým je to, že od něj odešla žena. Ve Vietnamu není svoboda a demokracie.

8. Při pohovoru konaném dne 8. 10. 2021 sdělil, že byl propuštěn z vězení a obdržel vyhoštění. V České republice měl trvalý pobyt, ale přišel o něj, o mezinárodní ochranu žádá, aby si zde legalizoval pobyt. Střídavě zde pracoval jako dělník, nebo podnikal. V České republice byl trestně stíhán za obchod s omamnými látkami, kdy byl ve výkonu trestu ode dne x do dne x. Po propuštění mu bylo uloženo vyhoštění v délce pěti let. V České republice má syna, ale nejsou spolu vůbec v kontaktu. Nikoho dalšího v České republice nemá. Obává se návratu do Vietnamu, protože má informace, že lidé odsouzení v České republice mají problémy. K problémům ve Vietnamu uvedl, že se několikrát nepohodl se starostou v obci, kde bydlel, kvůli tomu byl zaznamenán do tzv. „černé knihy obce“. Během opakovaných návštěv ve Vietnamu neměl žádné potíže. Ve Vietnamu žijí jeho rodiče a sourozenci, a také jeho bývalá žena a děti.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu a České republice. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
15. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal až v situaci, kdy přišel o pobytové oprávnění v důsledku páchání trestné činnosti na území České republiky.

Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.“*

16. Situaci ve Vietnamu správní orgán posuzoval na základě informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, přičemž z nich vyplynulo, že žalobci žádné pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu reálně nehrozí. Žalobce nebyl v zemi původu politicky aktivní a své tvrzení o obavách z návratu po dlouhém pobytu na území České republiky nijak více nerozvedl. Soud proto pro stručnost pouze odkazuje na judikaturu, která se obdobnými otázkami zabývala (srov. k tomu podobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2019, č. j. 5 Azs 3/2018 - 46, nebo ze dne 26. 6. 2019, č. j. 10 Azs 112/2019 - 34). Městský soud neshledal důvod, proč by se měl od této judikatury Nejvyššího správního soudu v projednávané otázce jakkoliv odchýlit. Použité podklady jsou (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Jde-li o hodnocení těchto podkladů, ani soud nijak nezpochybňuje skutečnosti, které plynou ze zpráv o zemi původu založených ve správním spisu. Právní systém v zemi původu žalobce, byť jistě není ideální, dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu a žalobě nebyly vyvráceny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, co do situace ve Vietnamu obecně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 7 Azs 265/2018-27).
17. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „*Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody*

udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

18. Žalovaný se na str. 8 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou osobou a jeho zdravotní stav je celkem dobrý. Jak správně poukázal žalovaný ani existenci rodinných vazeb nelze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namístě udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. **Za dané situace, je uvedené vyjádření žalovaného k této otázce dostačující a soud se s ním plně ztotožňuje.** Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, dodává, že žalobce v České republice má syna narozeného v roce 1990, se kterým není v žádném kontaktu. Jeho syn je dospělou osobou, která není na žalobci závislá, navíc dle pohovoru mezi nimi neexistuje žádná vazba. Není také pravdou, že v zemi původu se nemá žalobce kam vrátit, žijí zde jeho rodiče, sourozenci a děti. Dle názoru soudu tak nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
19. Pozbytí pobytového oprávnění a existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky, tedy skutečnost, že zde žije jeho zletilý syn, nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. K tomu soud dodává, že z žalobcem uvedených důvodů v žádosti o udělení mezinárodní ochrany (strach z návratu do Vietnamu a snaha o legalizaci pobytu) nelze spatřovat azylově relevantní důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015 - 25).
20. Odůvodnění neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu považuje soud za dostatečné, z rozhodnutí jako celku je zřejmé, ze kterých podkladů a jejich částí žalovaný vycházel při svých úvahách. Na str. 8 napadeného rozhodnutí je také jasně uvedeno, ze kterých osobních poměrů žalobce žalovaný vyšel. Soud tak považuje námitku žalobce za nedůvodnou.
21. Ve svém usnesení č. j. 6 Azs 179/2020 – 32 ze dne 19. 11. 2020 se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou námitkou, jakou uvedl žalobce v posuzovaném případě, a to, že mu hrozí v případě návratu šikana ze strany státu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že zná případy, kdy byli vietnamští občané navrátilci se do vlasti po tom, co se snažili získat azyl v zahraničí, podrobeni šikaně nebo byli uvězněni, a že se obává téhož. Z obecného tvrzení, že někteří navrátilci byli perzekuováni, nelze dovozovat, že totéž riziko skutečně brozí i jemu a navíc v intenzitě představující vážnou újmu v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Především platí, že existuje zákonná povinnost žalovaného i správních soudů nevyzradit identitu žadatele o mezinárodní ochranu potenciálním původcům pronásledování nebo vážné újmy dle § 19 odst. 2 zákona o azylu, a proto není žádný důvod se domnívat, že by se vietnamské orgány měly o žádosti stěžovatele vůbec dozvědět. Stěžovatel také neuvedl žádné specifické znaky opodstatňující či zvyšující riziko, že bude vystaven špatnému zacházení; tyto důvody neplynuly ani z jiných skutečností, které o sobě uvedl. Závěr*

žalovaného, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu nejsou dány, pokud stěžovatel odešel z Vietnamu do České republiky dobrovolně a za výdělkem, se státními orgány dosud žádný problém neměl, nebyl politicky angažován, proti své vlasti nikdy nevystupoval a za dobu svého pobytu v České republice se třikrát do Vietnamu vrátil, aniž by měl následně problémy s vycestováním zpět do České republiky, je namístě.“ Dle městského soudu lze závěry daného usnesení aplikovat i v případě žalobce, neboť se jedná o skutkově obdobný případ. Situaci ve Vietnamu správní orgán posuzoval na základě informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, přičemž z nich vyplynulo, že žalobci žádný takový postih reálně nehrozí. Žalobce nebyl v zemi původu politicky aktivní a své tvrzení o obavách z návratu po dlouhém pobytu na území České republiky nijak více nerozvedl. Soud proto pro stručnost pouze odkazuje na judikaturu, která se obdobnými otázkami zabývala (srov. k tomu podobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2019, č. j. 5 Azs 3/2018 – 46, nebo ze dne 26. 6. 2019, č. j. 10 Azs 112/2019 - 34). Městský soud neshledal důvod, proč by se měl od této judikatury Nejvyššího správního soudu v projednávané otázce jakkoliv odchýlit.

22. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobce nepředstavuje neudělení mezinárodní ochrany nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ostatně žalobce v žalobě nic takového neprokázal, pouze tvrdil, že na území žije jeho zletilý syn a on zde pobývá již po dobu 33 let. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 32 Az 9/2017 ze dne 22. 2. 2018 uvedl, že: „*k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud ovšem rovněž připomenul, že „[p]ři posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“* V posuzovaném případě dle městského soudu zcela jistě nedojde pouhým vycestováním k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života, neboť na území nemá žalobce žádné osoby, které by byly na jeho přítomnosti závislé. Jak také vyplývá ze spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, tak syn žalobce je již zletilý, na žalobci nezávislý a také spolu nejsou v kontaktu.
23. Žalobce dále namítal, že se správní orgány nedostatečně zabývaly jeho soukromým životem, když nedostatečně zhodnotily skutečnost, že žije na území České republiky po dobu 33 let. Toto tvrzení však není pravdivé, neboť správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vyličil pobytovou historii žalobce. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné společenské a kulturní vazby na území České republiky netvrdil, takové konkrétní vazby neuvedl ani v žalobě. Žalobce také není ve věku seniora, ani neuvedl, že by měl jakékoliv závažné zdravotní problémy. Dle zdejšího soudu všechny tyto skutečnosti vzaly správní orgány v potaz a dostatečně se tedy věnovaly pobytu žalobce po dobu 33 let na území České

republiky i jeho společenským a kulturním vazbám jak ve Vietnamu, tak v České republice. Dle soudu je zřejmé, že žalobce sice žil v České republice značnou část života, avšak z jeho žádosti a pohovoru, který s ním byl proveden, nevyplývá, že by si na území za tuto dobu vytvořil jakékoliv zásadní vazby. Jediná osoba, o které hovořil, byl jeho syn, se kterým není v žádném kontaktu. Naopak prvních 23 let svého života žil žalobce ve Vietnamu, kde žije celé jeho příbuzenstvo, se kterým je dle pohovoru v telefonickém kontaktu. Nelze proto uzavřít, že by vazby žalobce na území byly natolik zásadní, aby jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky. Žalobou napadeným rozhodnutím tedy nemůže dojít k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který by byl nepřiměřený.

24. Městský soud v Praze považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
25. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovory, při kterých mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
26. Městský soud v Praze uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů.
27. Městský soud v Praze se s úvahami žalovaného plně ztotožňuje, nemá, co by k nim dodal, a pouze podotýká, že tyto úvahy žádným hodnověrným způsobem nezpochybil žalobce ani v řízení před soudem.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně